

de Raad voorgedragen groep choreografen geen toegang tot het erkende bestel te verkrijgen omdat dit een versnippering... (ja, ja) zou inhouden. Schuilt er achter het argument van 'de versnippering' niet nog iets anders dan het behoedzame beheer van de beschikbare middelen? Betekent de angst voor versnippering niet de angst voor de versplintering van het landschap, voor een soort invasie van groepen, een overbevolking van choreografen? Vreest men, minder spectaculair gesteld, niet gewoon diversiteit? Eenmaal erkend kun je een choreograaf niet zomaar meer terugtoveren in de wolk van de danswerkplaatsen.

Met andere woorden: de beleidsmakers zijn bang voor een beleid dat verder uitdeint en waar men na verloop geen vat meer op heeft. En niet alleen de beleidsmakers. Het hele veld van de podiumkunsten lijkt op een geografische map waar territoriale ruimten worden afgebakend en vergrendeld. Zodoende lijkt het landschap niet zozeer op een continuüm, ver-glijdend, met graduele kwantitatieve verschillen. Veeleer is het volgens een trapsgewijze verdeelsleutel opgedeeld, met tussen iedere trede een duizelingwekkende afstand. Zo is tussen theater en de rest van de disciplines een hoogteverschil ingebouwd, rond het ballet ligt een *cordon sanitaire*. *L'histoire se répète*. De hedendaagse dans dreigt intern hetzelfde te doen: namelijk het beveiligen en betonnen van een top ten opzichte van de rest. Dat zijn niet alleen differentiaties; in een klimaat waar men in een concurrentiële positie ten opzichte van elkaar staat, zijn dat symbolische grensdel.

Nochtans loopt het allemaal zo'n vaart niet. Het doembeeld van oprukkende legers pretendentes en subsidiënten stemt niet overeen met het vrij trage, maar niettemin gestage tempo waarmee de dans zich verder ontwikkelt. De grote golven waarnaar men eerst reikhalzend uitkeek, zijn er niet gekomen. In plaats daarvan dient zich met de nodige regelmaat een volwassen aanwas aan, meestal in de vorm van *nu en dan* een choreograaf. Na blitster Meg Stuart kwamen onder meer Alexander Baervoets, Annamirl van der Pluijm (vraagt niet eens subsidies aan) en Hans Van den Broeck (zit reeds in het collectief Les Ballets C. de la B.), na hen komen anderen. Hen straks ook de weg versperren, is een hypotheek zetten op de levensvatbaarheid van een landschap. Dat pas zou een versnippering, want verkwisting van talent zijn.

Dé uitdaging van het dansbeleid ligt momenteel evenwel niet aan de basis, maar in het middenveld. Het zijn de choreografen die in de jaren tachtig debuteerden maar nu nog steeds onerkend rondwalpen. Ze worden wel eens 'the lost generation' genoemd. 'Lost', om-

Frederick's first kiss - Bert Van Gorp / Jos Verhoogen

dat ze de boot misten van de topdrie en de voorzieningen voor debuterende, jonge choreografen ontgroeid zijn. 'Lost', misschien ook omdat ze door sommigen opgegeven waren. Een veld kent nu eenmaal een natuurlijke afvallingskoers: het deint niet alleen uit, het krimpt ook in. Groot was dan ook de verbazing toen afgelopen seizoenen dé verrassingen uit dat middenveld kwamen. Marc Vanrunxt plaatste zich met *Antilichaam* en *Dies Irae* opnieuw in het artistieke brandpunt. Het tentoonstellingsproject van Eric Raevens is een boeiend aanknopingspunt voor verdere projecten. Thierry Smits, op en top Belgisch zwevend tussen Franstalige en Nederlandstalige zijde, heeft met zijn *Cyberchrist* en *Soirée Dansante* parels van voorstellingen afgeleverd. Intussen timmeren Bert Van Gorp en Karin Vyncke eigenzinnig verder aan hun oeuvre.

Dankzij de steun van organisaties als De Beweging en Vooruit konden deze choreografen voorlopig nog overleven. Maar *feitelijk* zijn deze choreografen (zoals ook de door Klapstuk gelanceerde Meg Stuart en weldra Alexander Baervoets) te groot geworden voor die organisaties en moeten zij zich kunnen verzelfstandigen. Dat deze subsidieronde dat niet heeft kunnen mogelijk maken, is in strijd met de hele geest van doorstroming en continuïteit en legt een zware ballast op de verantwoordelijkheid van de werkplaatsen jegens aantredend talent. Ik hoop dat tussentijdse instapmaatregelen deze fout snel kunnen rechtzetten. Minister Martens heeft al bewezen kordaat te kunnen optreden. Hopelijk vindt hij met zijn overtuigingskracht de nodige meerderheid binnen zijn regering om prioriteit aan de dans te verlenen.

Intussen tonen drie choreografen hier in Gent dat ze niet 'lost' zijn. Marc Vanrunxt, Karin Vyncke en Bert Van Gorp hebben een stem, en ze *weigeren* pertinent geweigerd te zijn. Salon des refusés. Geen salon van geweigerden. Een salon van weigeraars.

Myriam Van Imschoot

1. De forse stijging van De Beweging werd niet eens beargumenteed in het persbericht van de Vlaamse Regering.
2. Daarmee is niet gezegd dat een politiek-vrije zone ook een artistiek belangvrije zone zou zijn.